پازل مسی

آلبرت اینشتین می‌گوید دو چیز در دنیا بی‌انتهاست؛ پهنای هستی و حماقت. اما در دنیای عاشقان فوتبال بی‌نهایت دیگری نیز وجود دارد: حسرت! یکی از حسرت‌های بزرگی که بعدها دوست‌داران فوتبال به آن دچار خواهند شد، حسرت ندیدن بازی لیونل مسی است؛ بدون شک در آینده کسانی حسرت خواهند خورد که چرا بیش از ۳ دهه پس از ۲۴ ژوئن ۱۹۸۷(یعنی روز تولد مسی) به دنیا آمده‌اند و همین حالا نیز بسیاری از ستایش‌گران او بر حال نوه‌های متولد نشده خود حسرت می‌خورند چراکه هرگز نخواهند توانست چیزهایی را ببینند که آنها غرق لذت تماشای آن هستند. در دوردست‌های آینده، فوتبال‌دوستان به واسطه آمار و ارقامی شگفت‌انگیز و رکوردهای به جا مانده از مسی به نبوغ او پی خواهند برد و احتمالا خوان لاکوئه (استعدادیاب باشگاه بارسلونا که نبوغ مسی را کشف کرد) را مکتشفی به بزرگی کریستوف کلمب خواهند دانست اما تنها ما تماشاگران فوتبال در این عصر قادر به لذت بردن از بازی او هستیم؛ ما که بارها پای گیرنده‌های تلویزیونی توسط او میخکوب شده‌ایم، یا اگر خوش‌شانس‌تر بوده باشیم در استادیوم فوتبال به تماشای جادویش نشسته‌ایم.

لیونل مسی در حال حاضر بهترین فوتبالیست جهان است و از دید بسیاری از صاحب‌نظران در دنیای فوتبال، بهترین بازیکن تاریخ فوتبال جهان! از سال ۲۰۰۴ که او اولین بازی خود را برای بارسلونا انجام داد تا امروز که ۶۹۹ گل برای این تیم به ثمر رسانده همواره بدون افول در بالاترین سطح ظاهر شده است. برای شناخت مسیری که مسی تاکنون پشت سر گذاشته و جایگاهی که اکنون در آن ایستاده است تنها کافی است که به دو تصویر از زندگی ورزشی او نگاهی بیندازیم؛ دو تصویری که با کنار هم قرار دادن آنها می‌توان پازل مسی را کامل کرد.

تصویر اول در ال‌کلاسیکوی برگشت ۲۰۱۷-۲۰۱۶ ثبت شده است. در واقع در دقیقه ۹۲ این مسابقه؛ وقتی لیونل پانصدمین گلش با پیراهن بارسلونا را در سانتیاگو برنابئو وارد دروازه تیم رئال مادرید کرد، در شبی که رئال بازی ۱-۲ باخته را به تساوی کشانده بود، مسی موفق شد در وقت‌های تلف شده با به ثمر رساندن دومین گلش در آن مسابقه، بارسا را به پیروزی برساند و به افتخار آن گل که پانصدمین گلش برای بارسا بود، پیراهنش را از تن درآورد و جلوی تماشاگران عصبی مادریدی گرفت. این حرکت که بیش از شادی پس از گل به تاج‌گذاری یک پادشاه شبیه بود در سکوت انجام گرفت اما گویای این عبارت بود که: ببینید این من هستم؛ لیونل مسی افسانه‌ای، کسی که می‌تواند در زمین فوتبال معجزه کند! این تصویر به تنهایی قادر به توضیح استعداد شگفت‌انگیز مسی در زمین فوتبال و موفقیت‌های بسیار او در بارسلونا و دنیای فوتبال است. این تصویر، مسی را ایستاده بر قله فوتبال جهان نشان می‌دهد. فوتبالیستی سیراب از افتخار و محبوبیت که بزرگ‌ترین بازیکن تاریخ باشگاه بارسلوناست و البته محبوب‌ترین. او تقریبا در تمام رکوردهای انفرادی بارسلونا صدرنشین است. در سال ۲۰۱۲ او موفق شد با زدن ۹۱ گل در یک فصل، رکورد گرد مولر(۸۵ گل) را که از سال ۱۹۷۲(پیش از تولد مسی) دست نخورده مانده بود، بشکند. کسب ۶ توپ طلا، ۶ کفش طلا و ۶ جایزه مرد سال فیفا نیز مهم‌ترین رکوردهایی هستند که تاکنون به ثبت رسانده است. اینها تنها برخی از رکوردهای جابه‌جا شده در دوره حضور مسی در مستطیل سبز است و البته معلوم نیست این رکوردشکنی‌ها تا کجا ادامه خواهد یافت.

اما تصویر دیگری که با زوم شدن روی آن می‌توان به واقعیت زندگی ورزشی مسی نگاه عمیق‌تری انداخت، تصویر گریان او روی نیمکت تیم ملی آرژانتین بعد از شکست در فینال کوپا آمه‌ریکای ۲۰۱۶ برابر شیلی است؛ شکستی که در ضربات پنالتی رخ داد و مسی یکی از بازیکنانی بود که پنالتی‌اش را هدر داد. این سومین شکست مسی در ۳ فینال پیاپی همراه با تیم ملی آرژانتین بود(بعد از فینال جام جهانی ۲۰۱۴ و کوپا آمه‌ریکا ۲۰۱۵). پس از آن بازی مسی از تیم ملی خداحافظی کرد و برای اینکه در آینه همان لیونلی را نبیند که نتوانست آرژانتین را در یک فینال به قهرمانی برساند، موهایش را رنگ کرد. آنچه تصویر مسی گریان را در آن شب رقم زد، عنصر مقایسه بود. اگر پرنسس دایانا کسی است که بیشترین تعداد عکس را در دنیا دارد، لیونل مسی کسی است که بیش از هر فرد دیگری مورد مقایسه قرار گرفته است. عملکرد او همیشه در ترازویی سنجیده می‌شود که در کفه دیگرش مارادونا یا رونالدو قرار دارند؛ تا آنجایی که به نظر می‌رسد او نه در میدان یک مسابقه بلکه در صحنه یک مبارزه است. هر چند مقایسه با رونالدو در عرصه باشگاهی به او انگیزه می‌دهد اما گویا مقایسه با مارادونا تاکنون نتیجه‌ای جز فشار روانی طاقت‌فرسا روی او نداشته است. هواداران آرژانتینی و شبکه‌های تلویزیونی در این کشور همواره با مقایسه مسی و مارادونا، انتقادات بی‌رحمانه‌ای را متوجه مسی کرده‌اند(از جمله اینکه وقتی مسی پیراهن تیم ملی را به تن می‌کند برای خودش بازی می‌کند) که به فشاری غیرقابل تحمل روی او منتج شده است. این در حالی است که لیونل مسی با ۷۰ گل، آقای گل تاریخ تیم ملی آرژانتین است و در صعود آرژانتین به ۳ فینال اخیر تاثیر بسزایی داشته است. جثه ریز لیونل مسی و چپ پا بودن او باعث شد با پوشیدن پیراهن تیم ملی بیش از هر ستاره آرژانتینی دیگری که بعد از مارادونا ظهور کرده است از او انتظار برود «جانشین» (یعنی جانشین مارادونا) شود. وقتی مسی اولین گل خود را با پیراهن تیم ملی به ثمر رساند به او لقب «مسیدونا» دادند و با درخشش بیشترش، انتظارات برای مارادونا شدن او در میان آرژانتینی‌ها افزایش یافت. در سال ۲۰۰۷ او در حرکتی خارق‌العاده به قلب دفاع تیم ختافه یورش برد و گلی به ثمر رساند که شباهت بسیار زیادی به گل قرن دیگو مارادونا(گلی که در جام جهانی ۱۹۸۶ وارد دروازه انگلستان کرد) داشت. در همان سال او گلی را وارد دروازه تیم اسپانیول کرد که گل دست خدای مارادونا برابر انگلستان را در ذهن‌ها تداعی کرد. همه این شباهت‌ها، پافشاری‌ها برای تکرار مارادونا توسط مسی را بیشتر می‌کرد. اما ادامه داستان جانشین مطابق پیش‌بینی‌ها پیش نرفت و مسی با اینکه در صعود آرژانتین به یک فینال جام جهانی و دو فینال کوپا آمه‌ریکا تاثیر داشت از پس قهرمان کردن این تیم برنیامد! دستاورد ملی لیونل مسی تنها در یک مدال طلای المپیک خلاصه می‌شود و فشاری که پس از بازگشت دوباره او به تیم ملی همچنان ادامه دارد!

وقتی در سال ۱۹۹۳ مارادونا اولین بازی خود را برای نیو ولز اولد بویز انجام داد، مسی پسرک ۶ ساله‌ای بود که برای شیرین‌کاری در وقت استراحت بین دو نیمه در زمین حضور یافت و روپایی زد. هنگامی‌که این پسربچه در سال ۲۰۰۰ با ۱۳ سال سن به اسپانیا رفت، آنقدر خجالتی بود که به جای استفاده از رختکن‌های لاماسیا به دور از سایر بازیکنان نوجوان در راهرو لباس‌هایش را عوض می‌کرد. اما پس از آنکه او در سال ۲۰۰۴ در سن ۱۷ سالگی به عنوان جوان‌ترین بازیکن تاریخ بارسلونا تا آن زمان وارد میدان شد، جهان او را به عنوان یک نابغه محض در مستطیل سبز شناخت. بعد از آن افتخار پشت افتخار بود تا آنجا که درخشش این الماس سرزمین نقره تا دورافتاده‌ترین کشورهای جهان ساطع شد. موفقیت او در رده باشگاهی و ناکامی‌اش در سطح ملی. دو روی سکه زندگی ورزشی مسی را می‌توان با دو جمله از دو مربی او شرح داد؛ گواردیولا، مربی پیشین او در بارسلونا می‌گوید: «یک روز به نوه‌هایم خواهم گفت که مربی لئو مسی بوده‌ام. هرگز بازیکنی مثل او ندیده‌ام» و سامپائولی، مربی سابق آرژانتین، عملکرد مسی در تیم ملی را این‌گونه توصیف می‌کند:«مسی قهرمانی جهان را به آرژانتین بدهکار نیست، این فوتبال است که یک قهرمانی جهان به مسی بدهکار است.» حالا لیونل مسی ۳۳ ساله شده است و بیش از هر زمان دیگری یک واقعیت تلخ درباره او به چشم می‌آید؛ این واقعیت که در یک روز غم‌انگیز برای این نسل از فوتبال‌دوستان، لیونل مسی از فوتبال خداحافظی خواهد کرد.

۱۰ اتفاق ماندگار در دوران سلطنت مارادونا

۳۴ سال از روزی که دیگو مارادونا آن بلا را سر انگلیسی‌ها آورد می‌گذرد... نابغه شیطان، هنوز هم یک نابغه است، چه او را دوست داشته باشید، چه دوست نداشته باشید. دوران بازی دیگو مارادونا مملو از لحظات جادویی بود. به ندرت اسطوره‌هایی را داریم که اینقدر لحظات ناب در فوتبال ایجاد کرده باشند. همان‌طور که دیدار آرژانتین و انگلیس در جام جهانی ۱۹۸۶ برای همیشه ماندگار شد. به بهانه سالگرد گل دست خدا، نشریه «فورفورتو» نگاهی به لحظات خاص مارادونا انداخته است. کسی که در دوران بازی با پیراهن آرژانتین، بوکاجونیورز، بارسلونا و ناپولی جاودانه شد.

۱. جام جهانی جوانان (سال ۱۹۷۹)

مارادونا که برای جام جهانی ۱۹۷۸ به‌دلیل اینکه زیادی جوان بود، توسط کارلوس منوتی خط زده شد، با این حال سال ۱۹۷۷ وقتی فقط ۱۶ سال سن داشت، اولین بازی ملی‌اش برای آرژانتین را انجام داده بود. منوتی هم او را برای تیم ملی جوانان آرژانتین انتخاب کرد و به ژاپن برد. در مرحله گروهی لهستان، اندونزی و یوگسلاوی را بردند و مارادونا ۳ گل زد. الجزایر را در یک‌چهارم نهایی با ۵ گل تحقیر کردند. سپس نوبت به اروگوئه رسید و مارادونا در آن دیدار هم گل زد. تا اینکه شوروی را در فینال ۳ بر یک بردند و دیگو سومین گل را زد. دیگو در آن مسابقات توپ‌طلایی را برد و بهترین بازیکن شد.

۲. آرژانتینیوس جونیورز ۵ – بوکاجونیورز ۳ (سال ۱۹۸۰)

دیگو فقط ۱۵ سال سن داشت که اولین بازی‌اش را برای آرژانتینیوس جونیورز در اکتبر ۱۹۷۶ انجام داد و ۵ سال در اولین باشگاهش ماند تا به باشگاه رؤیایی‌اش بوکاجونیورز رفت، اما ۴ ماه قبل از اینکه راهی بوکا شود، در جریان دیدار مقابل این تیم که ۵ بر ۳ بردند، به ثمر رساند. قبل از آن بازی هوگو گاتی سنگربان بوکا به او لقب «کوچولوی چاق» داده بود. پنالتی، ضربه ایستگاهی، چیپ و بیرون پا. هر کدام از گل‌هایش را به شکلی به ثمر رساند. عملکردی عالی برای کوچولوی چاق!

۳. آرژانتین ۲ – انگلیس یک (یک‌چهارم نهایی جام جهانی ۱۹۸۶)

پیتر بردزلی هنوز آرزو می‌کند کاش مارادونا را همان‌جا در میانه‌های راه زده بود، اما دیگو رفت و رفت و با سرعت به دروازه رسید. ضربه آهسته‌اش هم در نهایت درون دروازه رفت تا «گل قرن» به ثمر برسد، اما گل اول عجیب‌تر و تاریخی‌تر بود. با همان قد کوتاه جهشی بلند کرد و بالاتر از پیتر شیلتون توپ را به درون دروازه فرستاد. داور «علی بن‌ناصر» تونسی اصلا متوجه نشد مارادونا با دست گل زده. این گل بعدها به «دست خدا» معروف شد. در نهایت آلبی‌سلسته آن بازی را ۲ بر یک برد و به نیمه‌نهایی رفت و در نهایت هم قهرمان شد.

٤. آرژانتین ۳ – آلمان‌غربی ۲ (فینال جام جهانی ۱۹۸٦)

شاگردان بکن‌باوئر با وجود اینکه در مرحله گروهی خوب نبودند و به‌سختی صعود کردند، در مراحل حذفی عملکرد خوبی داشتند، اما بعد از شکست انگلیس، نمایش خوب آرژانتین مقابل بلژیک باعث شده بود آلمانی‌ها نگران شوند. بکن‌باوئر با انرژی دوچندان بازیکنانش را به مصاف تکنیکی‌های آرژانتین فرستاد. گل‌های براون و والدانو، آلبی‌سلسته را پیش انداخت. بعد از اینکه آلمان بازی را با گل‌های رومنیگه و فولر به تساوی کشاند، نوبت گلزنی بروچاگا رسید. یک گام رو به جلوی دیگر برای دیگو. کنترل توپ و چرخش و صاحب توپ کردن بروچاگا با دیدی عالی. او ستاره جام جهانی ۱۹۸۶ بود.

۵. دبل ناپولی در ایتالیا (سال ۱۹۸۷)

بعد از قهرمانی در جام جهانی، مارادونا افتخارآفرینی با ناپولی را آغاز کرد. تیمی که در ۲ فصل قبل با حضور مارادونا هم از مرحله یک‌هشتم نهایی کوپا ایتالیا فراتر نرفته بود و در فصول قبلی در سری A هشتم و سوم شده بود، این مرتبه فصل متفاوتی را پشت‌سر گذاشت. پارتنوپی در ۱۲ بازی ابتدایی فصل ۱۹۸۷-۱۹۸۶ هیچ شکستی نداشت. ناپولی مقابل یوونتوس و رم، تیم‌های قهرمان و نایب‌قهرمان فصل قبل پیروز شد. دیگو تنها بازیکن غیرایتالیایی ترکیب ناپولی به شمار می‌رفت. یکی از ۱۰ گل او در این فصل، گل زیبایی بود که به رم زد. با این حال ناپولی با وجود کسب ۲ جام، در سری A میانگین گل ۱,۹۳ را ثبت کرد که پایین‌ترین بین قهرمانان تاریخ لیگ است.

٦. ناپولی ۳ – یوونتوس صفر (یک‌چهارم نهایی جام یوفای فصل ۱۹۸۹-۱۹۸۸)

ناپولی سال ۱۹۸۹ در جام یوفا به قهرمانی رسید و در مسیر فینال هم عملکرد درخشانی داشت. در مرحله یک‌چهارم نهایی پس از اینکه بازی رفت را با ۲ گل باختند، در بازی برگشت با درخشش مارادونا کام‌بک زدند و ۳ بر صفر پیروز شدند. مارادونا دقیقه ۱۰ با گلی که از روی نقطه پنالتی زد، پارتنوپی را برای بازگشت امیدوار کرد. این بازی ورزشگاه سن‌پائولو در ۹۰ دقیقه ۲ گل برای ناپولی داشت و باعث شد به وقت‌های اضافه برود و گل دقیقه ۱۱۹ رنیکای فرانسوی باعث برد شیرین یاران مارادونا شد. در مرحله بعدی بایرن‌مونیخ را شکست دادند و در فینال هم اشتوتگارت را مغلوب کردند تا قهرمان شوند.

۷. زندگی، زنده است (نیمه‌نهایی جام یوفای فصل ۱۹۸۹-۱۹۸۸)

جالب است برای‌تان که یک آهنگ معروف بین برترین لحظات دیگو مارادونا قرار گرفته؟ وقتی قبل از دیدار نیمه‌نهایی جام یوفای فصل ۱۹۸۹-۱۹۸۸ آهنگ «زندگی، زنده است» از گروه اتریشی «اُپوس» پخش می‌شد، مارادونا با گرم کردنش همه را سرحال کرد. بازی رفت را ناپولی برده بود و تساوی ۲-۲ در آن بازی مقابل بایرن‌مونیخ حکم به فینالیست شدن مارادونا داد. هنوز هم که هنوز است آن گرم کردن مارادونا با آهنگ زیبایی که پخش می‌شد را می‌بینیم انرژی می‌گیریم. مارادونا با گرم کردن موزونش به هم‌تیمی‌هایش هم انرژی می‌داد.

۸. اسکودتوی دوم ناپولی (سال ۱۹۹۰)

۲ فصل متوالی ناکامی مقابل تیم‌های میلانی و در نهایت انتقام‌گیری. ناپولی که یک فصل پایین‌تر از میلان و یک فصل پایین‌تر از اینتر قرار گرفت و اسکودتو را از دست داد، به دومین اسکودتو با مارادونا رسید. دیگو با ۱۶ گل بهترین آمار خودش در سری A را فصل ۱۹۹۰-۱۹۸۹ ثبت کرد. او که ۷ پاس‌گل، از جمله ۲ پاس‌گل در بازی حساس مقابل میلان داشت، فصلی استثنایی را سپری کرد. او ۱۰ گل در ۱۵ بازی آخر زد تا نقش اصلی در مسیر قهرمانی را ایفا کند. ۲ گل او در دیدار مقابل یوونتوس ماندگار بود. ناپولی پس از آن فصل دیگر قهرمان سری A نشد.

۹. برزیل صفر – آرژانتین یک (یک‌هشتم نهایی جام جهانی ۱۹۹۰)

حتی یک مارادونای نیمه‌آماده هم می‌توانست روی بازی با بزرگ‌ترین رقبا تأثیر بگذارد. هرچند که این مرتبه پایان آرژانتین خوش نبود. آرژانتین مدافع عنوان قهرمانی که بازی اول را هم مقابل کامرون نبرده بود و مقابل رومانی هم متوقف شد، به لطف برد مقابل شوروی با قرار گرفتن در جایگاه سوم از مرحله گروهی گذر کرد. برزیل با آمادگی و ۳ بر به مصاف آرژانتین رفت، اما به سد مارادونا خورد. این یکی از بهترین نمایش‌های مارادونای ۳۰ ساله بود. دریبل‌های دیگو در آن بازی فراموش‌نشدنی است. آرژانتین تا فینال رفت و این مرتبه به آلمان باخت.

۱۰. آرژانتین ٤ – یونان صفر (مرحله گروهی جام جهانی ۱۹۹٤)

پیش از اینکه تست «افدرین» مارادونا مثبت درآمد که او هم مربی شخصی‌اش را مقصر قلمداد می‌کرد، یونان و نیجریه را در جام جهانی ۱۹۹۴ شکست داده بودند. پیروزی مقابل نیجریه آخرین بازی مارادونا برای تیم ملی کشورش بود. پیش از آن، ستاره ۳۴ ساله آلبی‌سلسته نمایشی خیره‌کننده مقابل یونان داشت. باتیستوتا در آن بازی هت‌تریک کرد و مارادونا هم یک گل زد. آخرین لحظات خوشی که مارادونا در تیم ملی آرژانتین دید. برای یک اسطوره روش بدی برای خداحافظی بود. آرژانتین بدون مارادونا را هم در دور بعد رومانی حذف کرد و به خانه فرستاد.

مروری بر چند خبر فوتبال جهان

گواردیولا:تاتنهام فصل بعد تیم خطرناکی خواهد بود

سرمربی منچسترسیتی در ادامه گفت:» تاتنهام فصل آینده عده زیادی از بازیکنان مصدومش را دوباره در اختیار خواهد داشت و سون، هری کین و دیگران را به میدان خواهد فرستاد. آنها در ضمن مربی باتجربه‌ای مثل موریتو دارند و بدون شک تیم قوی‌ای خواهند بود. البته این را هم بگویم که آرسنال اگر زمان بیشتری با میکل آرتتا سپری کند می‌تواند مدعی باشد و لستر را هم که همه می‌دانند».

خوش‌آمد گویی بورسیا دورتموند به توماس مونیه

بعد از آنکه رسما اعلام شد باشگاه آلمانی بوروسیا دورتموند، توماس مونیه، مدافع بلژیکی PSG را به عنوان بازیکن آزاد به خدمت گرفته، دورتموند با انتشار پیامی در حساب توییتر رسمی خود ورود او را خوشامد گفت. مونیه هم در مقابل در حساب شخصی خود خبر این انتقال را به هوادارانش اطلاع داده و از پوشیدن پیراهن دورتموند ابراز خوشحالی کرد. حساب رسمی توییتر باشگاه دورتموند با انتشار فیلمی کوتاه که در آن مونیه با پیراهن زردرنگ باشگاه دیده می‌شود به او خوشامد گفته و از تیتر « اوله اوله، توماس مونیه» استفاده کرده است.

واکنش مسی مکزیکی به تاریخ سازی در لالیگا

لوکا رومرو شب گذشته با حضور در بازی رئال مادرید و مایورکا در لالیگا تاریخ سازی کرد. این ستاره مکزیکی لاصل که البته می تواند برای هر سه کشور مکزیک، آرژانتین و اسپانیا بازی کند و در حال حاضر عضو تیم زیر ۱۶ سال های آرژانتین است، شب گذشته با ورود به میدان در دقیقه ۸۴، تبدیل به جوان ترین بازیکن تاریخ لالیگا شد. او با ۱۵ سال و ۲۱۹ روز توانست رکورد سانسون بازیکن سابق سلتا را جا به جا کند.

رومرو در واکنش به رکوردشکنی خود در توئیتر نوشت:« لحظه ای باورنکردنی برای من بود. ممنون از کادر فنی که چنین فرصتی را نصیبم کردند. هرگز امشب را فراموش نخواهم کرد؛ هرچند افسوس ک در نهایت بازی را باختیم. شکست خوردیم ولی با امیدواری به بازی های بعد نگاه می کنیم.»

برابری مانه با یک رکورد ویژه از محمد صلاح

ستاره سنگالی لیورپول دهمین بازیکن در تاریخ لیگ برتر انگلیس به شمار می‌آید که توانسته در شش بازی پیاپی و برابر یک تیم گلزنی کند.

البته مانه تنها بازیکن لیورپول نیست که چنین دستاوردی را کسب کرده است. پیش از او نیز محمد صلاح توانسته بود در شش دیدار پیاپی برابر بورنموث گلزنی کند.

محرومیت سنگین برای مدافع ارزشمند اینتر

در جریان تساوی سه بر سه اینتر مقابل ساسولو، در وقت‌های تلف‌شده نیمه دوم این دیدار، میلان اشکرینیار با دریافت کارت زرد دوم از زمین بازی اخراج شد. این مدافع اسلواک اما بابت کارت زرد دومش به داور اعتراض و به او توهین کرد که همین حرکت، جریمه‌ای سنگین برای او در پی داشت. طبق گزارش گاتزتا دلو اسپورت، میلان اشکرینیار به دلیل توهین به داور بازی از حضور در سه بازی بعدی اینتر محروم و به پرداخت جریمه نقدی ۱۰ هزار یورویی نیز محکوم شده است. باشگاه اینتر البته می‌تواند درخواست فرجام‌خواهی بابت این حکم به کمیته انضباطی فدراسیون فوتبال ایتالیا را بدهد.

گزارش

آینده لیورپول بعد از قهرمانی

لیورپول در آستانه کسب نخستین قهرمانی خود در لیگ برتر انگلیس قرار گرفته؛ چه در روزهای آتی و چه در هفته‌های بعدتر. اما سوال اصلی و مهم در این مقطع این است که پس از لمس جام توسط کاپیتان «جوردن هندرسون» در روزهای پیش رو، آیا سرخ‌پوشان مرسی‌ساید می‌توانند در فصل آینده هم از عنوان قهرمانی خود دفاع کنند؟

مدت زمان خوشحالی و رضایت از کسب موفقیت در فوتبال هیچ گاه چندان بلندمدت نبوده اما در این نوبت جشن به مراتب کوتاه‌تری را شاهد خواهیم بود؛ لیورپول پس از سال ۱۹۹۰ برای اولین بار به قهرمانی در لیگ رسیده اما در ورزشگاه خانگی‌اش هیچ هواداری نیست تا در کنارشان جشن و پایکوبی به راه بیاندازد. این بار بازیکنان لیورپول نمی‌توانند با جام قهرمانی روی اتوبوس سرخ‌رنگ در خیابان‌های مملو از هوادار سرخ‌دل جولان دهند و با افتخار فریاد بکشند.

اما داستان این فصل دیگر به پایان رسیده و پرسش اصلی از «یورگن کلوپ» آن است که چگونه می‌تواند تیمش را برای مرحله بعدی آماده سازد؟ لیورپول چگونه می‌خواهد یک دوران طولانی را رقم بزند و بر فوتبال انگلیس حکم‌رانی کند؟

با توجه به وضعیت موجود، همگان می‌دانند که شرایط نقل و انتقالات همانند گذشته نخواهد بود و روند خرید و فروش بازیکنان در تمام تیم‌ها قطعاً دستخوش تغییر خواهد شد اما خبر عجیب اینجاست که برخی منابع نزدیک به باشگاه مدعی شده‌اند آنفیلدی‌ها تصمیم دارند یک بار دیگر پنجره نقل و انتقالات را بدون جذب بازیکن بزرگ ببندند. آن‌ها سال ۲۰۱۹ نیز همین تصمیم را به مرحله اجرا گذاشتند؛ زمانی که کلوپ اعلام کرد به تیم خود اعتقاد دارد و با همان نفرات تیم را به قهرمانی رساند. اکنون به نظر می‌رسد برای فصل آینده هم دقیقاً همان سناریو در دستور کار قرار گرفته چرا که سرمربی آلمانی باور دارد می‌تواند تیمش را باز هم با همان نفرات به موفقیت برساند.

لیورپول در این مدت در چند نوبت تا آستانه ثبت یک خرید بزرگ پیش رفته اما هر بار به دلیلی منصرف شده است؛ ابتدا در سال ۲۰۱۶ «الکس تکسیرا» بازیکن شاختار بود که مد نظر مسئولان باشگاه قرار گرفت اما کلوپ پس از این که متوجه شد از لحاظ مالی این انتقال چندان به سود باشگاه نیست، تصمیم گرفت آن معامله را وتو کند. دو سال پیش هم «توماس لمار» مورد توجه سرخ‌پوشان بود ولی پس از ابراز علاقه باشگاه آرسنال به هافبک فرانسوی، آنفیلدنشینان تصمیم گرفتند وارد این رقابت انتقالاتی نشوند. سال گذشته نیز «نبیل فکیر» در آستانه انتقال به انگلیس بود که لیورپول آخرین ساعات با توجه به سابقه مصدومیت‌های هافبک سابق لیون، تصمیم به عدم جذب او گرفت. آخرین مورد هم «تیمو ورنر» است؛ ستاره‌ای که لیورپولی‌ها از پرداخت مبلغ فسخ قراردادش سر باز زدند تا مهاجم آلمانی راهی چلسی شود. مهره‌ای که کلوپ برای او برنامه ویژه‌ای در سر داشت.

به این ترتیب لیورپول می‌تواند از فرصت باقی‌مانده تا پایان فصل برای ارزیابی بازیکنان جوان و استعدادهای ترکیبش استفاده کند. به بیانی ساده‌تر؛ عدم جذب ورنر می‌تواند فرصتی برای «تاکومی مینامینو»، «هاروی الیوت»، «ریان بروستر» و «کورتیس جونز» باشد تا ارزش‌های خود برای حضور در ترکیب اصلی لیورپول را به اثبات برسانند. لیورپولی که همواره به جوانان فرصت داده و احتمالاً بدون توجه به موفقیت‌های اخیر، رویه همیشگی خود را ادامه می‌دهد.

البته که آنها هنوز هم تمایل دارند بازیکنان باکیفیتی برای جانشینیِ ستاره‌هایی همچون «سادیو مانه»، «محمد صلاح» و «روبرتو فیرمینو» روی نیمکت‌شان ببینند و دقیقاً به همین دلیل نیز سراغ ورنر رفتند. با این وجود از ذکر این نکته نباید غافل شویم که «کوئید ۱۹» برای سرخ‌پوشان بندر لیورپول یک مزیت بزرگ به همراه داشته و آن کم‌رنگ کردن نیازشان به نیمکتی قدرتمند است. جام ملت‌های آفریقا ۲۰۲۱ بر اساس برنامه قبلی قرار بود در ماه ژانویه کلید بخورد و در آن صورت لیورپول «محمد صلاح» و «سادیو مانه» را به صورت هم‌زمان از دست می‌داد. اما حالا احتمالا این تورنمنت به تاریخ دیرتری موکول شود و این یعنی مثلث خط حمله آنفیلدی‌ها دست نخورده باقی خواهد ماند.

در این بین قطعا شایعاتی نیز مطرح خواهد شد اما احتمال آنکه لیورپول بازیکنی را خارج از لیست پیشین خود جذب کند، بسیار کم است. به عنوان مثال شایعه بازگشت قرضی «فیلیپ کوتینیو» به آنفیلد از آن دست شایعاتی‌ست که محلی از حقیقت ندارد و به نظر می‌رسد تنها از سوی نمایندگان بازیکن برزیلی مطرح شده چرا که در لیست جذب سرخ‌پوشان نامی از او دیده نمی‌شود. کوتینیو پیش از این که لیورپول به فرم ایده‌آلش برسد، باشگاه را ترک کرد و برخی در بندر هنوز رفتارش در آن زمان را فراموش نکرده‌اند. کلوپ شاید هنوز به توانایی‌های این بازیکن باور داشته باشد اما در عمل بعد از جدایی کوتینیو، تیم تحت رهبری‌اش را به نحوی ساخت که دیگر به وجودش نیازی نباشد.

یکی دیگر از گزینه‌هایی که نامش پیرامون آنفید شنیده می‌شود «عثمان دمبله» وینگر بارسلونا است، مهره‌ای که شاید بندرنشینان او را به عنوان گزینه آلترناتیو ورنر جذب کنند. با تمام این اوصاف باید این نکته را مد نظر قرار دهید که سیاست لیورپول در بازار نقل و انتقالات همواره محتاطانه و منطقی بوده؛ آن‌ها اخبار را محفوظ نگاه می‌دارند و اغلب دو پنجره زودتر خرید خود را قطعی می‌کنند. بنابراین اگر بازیکنی را در آنفیلد دیدید اطمینان داشته باشید که باشگاه مدت‌ها او را زیر نظر داشته.

خبر خوش برای هواداران سرخ‌پوشان مرسی‌ساید این جاست که باشگاه محبوب‌شان پول لازم برای جذب یک نام بزرگ را دارد و حتی افزایش دستمزدها نیز نمی‌تواند شرایط را برای‌شان چندان سخت سازد. آن‌ها در سال‌های ۲۰۱۷ و ۲۰۱۸ برای جذب «محمد صلاح»، «الکس اکسلید چمبرلین»، «ویرجین فن‌دایک»، «فابینیو»، «نبی کیتا» و «آلیسون بکر» هزینه سنگینی کرد. همین گزینه آخر برای‌شان ۵۶ میلیون پوند هزینه در بر داشت و آخرین خرید بزرگ آن‌ها در بازار لقب گرفت.

خبر بد چیست؟ این که منچسترسیتی در فصل آینده برای بازگشت به مسیر قهرمانی، به احتمال فراوان فعالیتی پر رنگ در پنجره نقل و انتقالات تابستان خواهد داشت و ستاره‌های جدیدی به ترکیبش خواهد افزود. ضمن اینکه حذف از رقابت‌های لیگ قهرمانان اروپا به آن‌ها فرصت استراحت در ماه آگوست را خواهد داد. بازی‌های ملی را هم اصلاً فراموش نکنید؛ رقابت‌هایی که دیر یا زود از سر گرفته می‌شود و دستِ کلوپ را خالی خواهد کرد. بنابراین واضح است که شاگردان سرمربی نامدار آلمانی در فصل پیشِ رو برای دفاع از عنوان قهرمانی‌شان کاری به مراتب سخت‌تر از پیش خواهند داشت. حال شاید بیشتر به لزوم تقویت نیمکت آنفیلدی‌ها پی برده باشید.

بگذارید در پایان از دو نکته مثبت دیگر رونمایی کنیم؛ سیتی‌زن‌ها چاره‌ای ندارند که تا پایان فصل با جدیت در تمامی مسابقات به میدان بروند اما لیورپول می‌تواند پس از مسجل شدن قهرمانی‌اش، از ادامه فصل به عنوان تور پیش فصل استفاده کند و از این مزیت خود نسبت به سیتی‌زن‌ها به نحو احسن بهره ببرد. دیگر نکته مثبت به سن بازیکنان حاضر در ترکیب لیورپول برمی‌گردد؛ در واقع با توجه به این که ستارگانی مانند فن‌دایک، مانه، صلاح و فیرمینو همگی ۲۸ ساله هستند، طبیعی است که باشگاه برای یافتن جانشینان احتمالی آن‌ها عجله‌ای نداشته باشد. شاید لیورپول آن طور که انتظار داشت به جشن شایسته‌ای در کسب قهرمانی انگلیس نرسد اما حرص و ولع هیچ کدام از اعضا باشگاه در این نقطه به پایان نخواهد رسید. شاید حتی این شرایط عجیب باعث افزایش انگیزه و قدرت آن‌ها شود.

دردسر بزرگ اینستاگرام برای یک بازیکن جوان

میرکو آنتونوچی، بازیکن ایتالیایی باشگاه ویتوریا پرتغال از این تیم کنار گذاشته شد و به تیم سابق خود یعنی رم باز خواهد گشت. گفته می‌شود انتشار ویدئویی از میرکو آنتونوچی، درست چند ساعت بعد از شکست ویتوریا مقابل بواویستا ناراحتی و اعتراض باشگاه پرتغالی و هوادارانش را در پی داشته است.

وینگر ایتالیایی در این ویدئو منتشر شده بسیار خوشحال به نظر می‌رسد و هیچ اثری از ناراحتی به خاطر شکست ویتوریا در چهره این بازیکن دیده نمی‌شود؛ تا جایی که آنتونوچی بعد از رخ دادن این اتفاق از هواداران تیم پرتغالی عذرخواهی کرد. با این حال به نظر می‌آید که عذرخواهی آنتونوچی مورد قبول باشگاه ویتوریا قرار نگرفته چرا که سرمربی این تیم یعنی جولیو ولاسکوئز در مصاحبه‌ای خبر جدایی این بازیکن از تیمش و بازگشت او به رم را تایید کرد.

سرمربی ویتوریا گفت: میرکو آنتونوچی دیگر بازیکن ویتوریا نیست. همه چیز خیلی ساده است. رفتار آنتونوچی چیزی نبود که باشگاه، مدیریت، تیم فنی و سایر اعضا از یک بازیکن قرضی انتظار داشته باشند. البته هواداران نیز شایسته چنین برخوردی از سوی او نبودند.

آنتونوچی در ماه ژانویه با قرارداد قرضی از باشگاه رم به ویتوریا پیوست و از آن زمان تا به حال دائماً تصاویری از زندگی شخصی خود به همراه نامزدش را در فضای مجازی و مشخصاً اینستاگرام منتشر کرده است. او حدود ۵۴۰ هزار دنبال کننده در اینستاگرام دارد و در واقع به نظر می‌رسد که همین فضا بلای جان او شده است.

بروز این مشکل برای بازیکنی که پیش از این در سطح اول فوتبال اروپا و سری آ توپ زده، نشان می‌دهد که حواشی مربوط به فضای مجازی و اینستاگرام فقط مختص فوتبال ایران نیست و ریشه بین المللی دارد تا جایی که یک فوتبالیست اروپایی سطح اول نیز می‌تواند به آن دچار شود.

با این وجود تفاوت عمده به نحوه برخورد با این دست حواشی در فوتبال اروپا نسبت به ایران برمی گردد؛ همانطور که خواندید، باشگاه‌های اروپایی هرگز در رابطه با چنین مسائلی ملاطفت به خرج نمی‌دهند و قاطع‌ترین برخورد را با بازیکنان و حتی مربی خاطی انجام می‌دهند. این در حالی است که در فوتبال کشورمان کمتر شاهد این دست برخوردهای قاطعانه هستیم؛ موضوعی که می‌تواند ادامه دار بودن چنین حاشیه‌هایی را به همراه داشته باشد.

**آگهی مفق